

Otevírání cest

HELL'S TOUR

1990

Otevírání cest 1990

23.3. - 25.3

Tak a je to. Už zase zabředáte do kusu historie. Tentokrát se to jmenuje HELL'S TOUR 90. Nicméně vydržte číst až do konce, neboť se dozvíte něco nového, skvělého, famózního, neuvěřitelně nádherného... tedy asi...

Takže k věci. Co znamená HELL'S TOUR již víte z minulých zpráv. Avšak teď nastává změna, neb se nejedná pouze o jednorázovou akci v létě, ale o sérii výprav po celý rok. Došlo k tomu asi takhle:

Během dvouletého působení v LIBERCI v rámci vojenské základní služby jsem způsobil širokou propagační akci, jejímž výsledkem byl nábor nových členů naší bandy. Takže teprve nyní nastává to, o co jsem usiloval celou dobu existence H.T. Takže členy máme. Teď ještě sestavit pravidla, vyrobit pozvánky, zajistit technickou výbavu, stanovit další data výprav, no zkrátka práce je dost.

1. Datum zahajovací výpravy bylo stanoveno na 23.3. 1990. Název: Otevírání cest. Postup prací: nevím jak u ostatních, ale u mě to vypadalo asi takto. Obě moje kola jsou značně zdevastována, na obou je potřeba způsobit generální opravu.

Podařilo se. Během rekordně krátké doby jsou obě pojízdná. Teď je nutno vyrobit nové kapsy (zavazadlové prostory), protože dosud používané jsou na odchodu. Kromě toho souběžně pokračují práce na dokončení praporu a výrobě praporku.

Do startu zbývá čtrnáct dní. Praporec dokončen, výbava jednoho kola zkompletována.

Do odjezdu zbývá týden. Druhé kolo natřít, namazat zkontrolovat seřídít.

Do odjezdu zbývají čtyři dny. Urychlení prací na kapsách pro druhé kolo. Tři dny. Porucha na palubní desce kola č.1.

Dva dny. Dokončení kapes pro kolo č.2.

21 hodin do startu. Odstranění poruchy na palubní desce kola č.1.

Zbývá dokončit dirkování na řemínkách kapes kola č. 2. to už ale nestíhám.

Navigační a časový harmonogram jsem svěřil Honzovi. 19

hodin před startem mi potvrdil, že je vše připraveno. Takže zítra půjdu z práce dříve a bude fůra času na přípravu odjezdu. Všichni, kdo potvrdili účast se mají sejít u mne doma v 16 hodin. Myslím, že se budu ukrutně nudit.

Pátek 14 hodin. Píchačky ve vrátnici, autobus, metro, a už jsem doma. Je 14:50, zabaleno už mám. 15:04. přišel Tomáš. Tváří se tak, že by se před ním strachy třásla i nejpevnější skála. Hned vysvětlil příčinu. Poslal svoje kolo ranním vlakem z Liberce do Prahy. Konkrétně na nádraží Praha Střed. A ještě teď tam není. Prý bude až zítra. Nyní je asi ve Vysočanech. Vidím, že nudit se nebudu. Je 15:10. V 16:00 přijdou další tři. Vpřed! Pěšky na Sokolovskou, pak tramvaj. Už jsme tady. Zeptali jsme se ještěřkáře co a kde... „Jo modrá skládačka s přehazovačkou, tak ta ... přišla.“ Pak nám ji vydal ze skladu. Malý problém. Kolo má zamčené pedály a klíč nechal Tomáš u mě doma. No fajn.

Doplácali jsme se na stanici tramvají a dojeli k Bílé Labuti. Pak kus pěšky... 16:07. V bytě je živo. Prvního jsem uviděl Honzu. Pak Henrietu a Olinu. Ta byla zcela mimo plán, neboť se jednalo o Honzův doprovod. Začínáme se převlékat a balit věci do kapes. Zmatek vrcholí. Zvonek u dveří. Přišla Pavla. Prý rovnou ze školy. 16:50. Nic nenasvědčuje tomu, že bychom měli být za deset minut na Náměstí republiky.

16:57. Vyrážíme. 17:01. Jsme na místě srazu. Tady už čeká Alice a Jirkovo kolo. 17:07 Přichází Jirka a cpe si do hlavy ústním otvorem potraviny. 17:15. Beru do ruky propozice H.T. a provádím poučení. Pak nás Honza seznámil s trasou na dnešní den. Podle toho co říká, půjde o tzv. novou cestu. Tj. Praha, Říčany, Mnichovice, Ondřejov, Chocerady, Poddubí. Musíme se tedy dostat na Černokosteleckou. Můj palubní orloj ukazuje 17:31. Takže mi dovolte, abych Vám krátce představil ty, kteří odložili zdravý rozum a rozhodli se absolvovat tento podnik.

Takže nejdůležitější, a to bych rád zdůraznil, jsem JÁ. Neboli Miloslav Dig Mayer, toho času šéf přejezdu. Hned na stejné úrovni důležitosti je Honza, navigátor. Zároveň s ním na stejném stupínku důležitosti stojí Tomáš z Liberce - technik výpravy a Pavla, zvaná Miny, uznávaná jako zdravotní kapacita výpravy. Důležitější, než tito všichni je Henrieta zařazená do funkce bankéře. Výpravy se také účastní dva člověčí, kteří nemají žádnou funkci. Je to Alice a Jirka zvaný Jura - později Benzen.

17:33, odjíždíme. A hned zvesela. Před námi se zvolna pohybuje autobus. Z jakéhosi důvodu přibrzdil. Chytil jsem za brzdy a lehce přitáhl. Nic! Jsem asi 20 cm za zadním nárazníkem autobusu. A teď co! Je to porucha, nebo co se to vlastně děje? Domačkávám brzdy plnou silou. Snad to zabere. Autobus už stojí. Moje brzdy zabraly. Ne však moc. Výsledně zastavuji asi 3 cm od nárazníku autobusu. Poučení: Brzdit dříve a větší silou. On ten náklad v kapsách dělá svoje.

A teď jedéém! Hyberská ulice, křižovatka u Bulhara, Kalininova třída, Táboritská a první zastávka u velkoprodejny Bezovka. Až do současné chvíle jsme jeli do kopce. Teď šli Tom, Honza a Jura do prodejny ještě něco koupit. Pak jsme nasedli a pokračovali.

Olšanské náměstí, Jičínská, Vinohradská, Černokostelecká. U smyčky tramvaje jsme si udělali malou pauzu a pak pokračujeme po Kutnohorské až do Říččan. Během tohoto úseku se setmělo. Ale i tak jsme viděli malou pozoruhodnost. Cedule označující konec Prahy je asi deset metrů od cedule začátek Říččan. Stále se nacházíme v poměrně živém provozu.

Přijíždíme na křižovatku, na které vždycky zabloudím. Nyní však vede výpravu navigátor Honza. Snad si nějak poradí. Sjíždíme kamsi do tmy a pak zase do nějakého kopce, následuje odbočka doprava, chvílku rovně a pak je vidět cedule ukazující směr na Mnichovice. Takže Honza se trefil hned napoprvé. Je dobře, že jsem to svěřil jemu. Teď už jedeme, nebo spíš jdeme, do kopce a provoz je na nule. V polovině svahu skončilo pouliční osvětlení a teď je tma. Dost se ochladilo.

Jedeme a jdeme - podle sklonu kopce - až nad Mnichovice. Tam jsem všechny upozornil, že se silnice skládá z dlažebních kostek a záplat z asfaltu, aby si každý dal pozor.

Vesnicí jsme doslova prolétli. No a za chvíli jsme šli zase do kopce. Tou dobou panovala dobrá nálada a přesvědčení, že to, co právě podnikáme je nejlepší na světě.

Neustále se pohybuje po opuštěných okresních silnicích za úplné tmy. Právě se blížíme ke křižovatce uprostřed lesa. Pochopitelně je to tu do kopce. Ale nic zajímavého. Zase střídavě jdeme a jedeme a bavíme se o všem možném. Někteří, inspirovaní průjezdem kolem observatoře v Ondřejově, se snaží poznat souhvězdí za vydatného odporování ostatních.

A to už jsme u výjezdu z vesnice a na směrové tabuli je napsáno Chocerady 2. Víme, že to nic neznamená, protože značení kilometrů... Známe to! Podstatné je, že pojedeme z kopce. A to nejen do Chocerad, ale až do úplného cíle etapy v Poddubí. Jedeme.

Já se zařazuji jako čtvrtý. Přede mnou je Tomáš, Henrieta a Pavla. Za mnou Alice, Honza a Jura. Pěkně se to rozjíždí. Pořád je tma a provoz žádný. Tomášovo koncové světlo zmizelo někde vpředu. Neobtěžuji se brzdit. Bez jakéhokoliv přičinění a snažení se předjíždím Pavlu. Blížím se k Henrietě. A teď, milovníci dramatických situací, POZOR... Pohov...

Už jsem na úrovni jejího zadního kola. Jedu hodně v protisměru. Teprve teď jsem si všimnul, že jede nějak divně. Nějakým způsobem se jí rozkmitala řídká. Nejdřív málo, ale když jsem byl na úrovni jejího předního kola, bylo to vážné. Bylo slyšet typický zvuk gumy šoupající se po asfaltu. To znamená, že se chvílema dostává do smyku. Hrozí jí pád. Jedeme vedle sebe rychlostí asi tak 50km/h. Co by se asi stalo, kdyby to neuřídila:

1. spadla by ona. V téhle rychlosti? No nevím...

2. buď ona, nebo její kolo by spadlo do cesty mně. To by vyvolalo další pád.

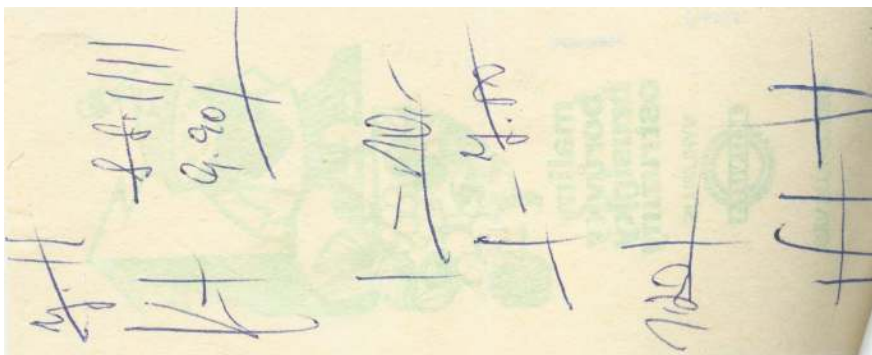
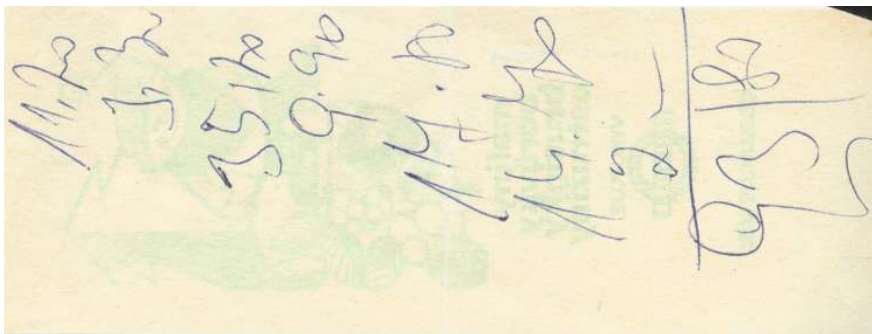
3. kousek za námi se řítí Pavla. Určitě by se jí nepodařilo zastavit, nebo se vyhnout...

Naštěstí ty zvuky ustávají. To znamená, že to uřídila. Uff, nebezpečí zažehnáno. Za zatáčkou vidím Tomášovo koncové světlo. Trochu jsem si přišlápl a dojel ho. Nevím jak ostatním, ale mně začíná být zima.

Rychlost narůstá, děláme s Tomášem blbosti. Předjíždíme se, pokřikujeme na sebe... Zastavili jsme na křižovatce s odbočkou na Poddubí. Za chvíli přijeli ostatní. Oklepali jsme ze sebe námrazu a pokračovali na Honzovu chatu. Cestou jsme se zastavili v hospodě, abychom zjistili, kdy tu končí dnešní provoz. Šel tam Honza. Když se vrátil, řekl, že mají sice otevřeno do 24:00, ale hospoda je zadaná pro Italskou delegaci. Nějak se mi to nezdá. Podíval jsem se na Honzu a vidím, jak mu svítí oči. Aha, takže žert. Ostatní nepochopili a začali hledat nouzové řešení (jak a kde povečeřet). Když pak pustili Honzu ke slovu, aby mohl vysvětlit, jak je to s těma Taliánama, všichni se uklidnili a pokračovali jsme na chatu. Tam jsme odložili kola s nákladem a hurá do hospody.

Dali jsme si večeri a v kostce jsme se navzájem představili.

Každý udal zhruba svou charakteristiku, vysvětlil, co znamená symbol na jeho praporku a vůbec leccos o sobě. Jura si neustále nemohl vzpomenout na to, jak se Alice jmenuje a tak jí začal říkat Žabža. Alice se intenzivně brání. Nelíbí se jí to. Teď nastala ta správná chvíle pro založení společného konta a předání bankéřovi. Při té příležitosti přišel Tomáš na to, že ztratil 300 korun československých ve starých bankovkách. Od té chvíle vychladl a nebyla s ním řeč. Pak bankéř - Henrieta - vyrovnala účet

a odebrali jsme se na chatu. Tam jsme odstrojili kola, připravili ležení a přichystali se ke spánku. Chvilí jsme se ještě bavili, přičemž Jura neustále oslovoval Alici novou přezdívkou Žabža. Alice se intenzivně brání. Ale k ničemu to nevede. Pak jsme usnuli.

V noci jsem se probudil strašným rámušem. Někdo chrápe. Hodně. A tím mě budí!!! Kdo to asi je? Není to Jura? Je to Jura. Ten má štěstí, že nemám po ruce nic, co by se dalo po něm vrhnout. Je sice tma a vzdálenost mezi námi je asi 2,5 metru, ale i tak bych se trefil.

Ráno. Sobota 24.3. 90

Do mého podvědomí pronikají nějaké zvuky. Zní to jako ťukání. Najednou se Honza, který ležel celou noc se mnou na posteli zvednul, to mne přivedlo do polobdělého stavu, a odešel z místnosti. Z verandy jsem pak slyšel nějaký hlas, ale nerozuměl jsem ani slovo. Pak bouchly dveře a byl klid. Honza se však nevrátil. Otvírám oči. Malým okénkem sem proniká svítání. Kolik je asi hodin? To je vlastně jedno. Zavírám oči.

Zase začíná rámus. Zase Jura! Ten má ale kliku. Stále ještě nemám nic, co bych po něm hodil. Kromě toho leží mezi námi na lehátku Alice - Žabža... Zase mě buděj nějaký zvuky! Někdo přišel na verandu.

Do místnosti už dopadá denní světlo v plné síle. Jura chrápe. Ostatní jsou nehybní. Vstal jsem a šel jsem se podívat, kdo nás to nenechá spát. Byl to Honza. V kostce vysvětlil, že kousek odtud je ubytován turistický oddíl a že tam mají jaké zdravotní potíže a že potřebovali první pomoc.

No, spát se mi už nechce. Napadlo mě, že bychom měli udělat čaj. Odpověď Honzy? Řekl doslova: „ééé... tedy... jaksi... tó... nó... tentó... nemáme čaj. Ani nejmenší pytlíček.“ Aha, no to je skvělé. Co teď? Honzu napadlo dojít k těm turistům a tak dlouho otravovat, až nám nějaký sáček věnují. Zvedli jsme se a šli. Ještě jsem zastavil u mého dvoukolového přibližovala a zjistil z palubního orloje, že je velmi slabých půl osmý. Velmi slabých proto, že čísla vlivem zimy nejsou téměř vidět.

Došli jsme k turistům, vyžebrali dva sáčky a vrátili se. Přinesli jsme vodu a postavili na čaj. Pak už nezbývalo, než vzbudit ostatní. Je 8:00.

Dobře 20 minut trvalo, než se spáče podařilo přivést alespoň do přibližně bdělého stavu. Pak už se voda na vařiči začala velmi nesměle a pomalu přibližovat k bodu varu. Všichni pomalu vstávají a začínají balit.

Pak proběhla snídaneň a po ní nám Honza oficiálně oznámil, že dál nepokračuje, protože teplota, o které se zmínil už na srazu, neustoupila a tudíž se necítí na to, aby pokračoval. Veškerou navigační agendu předal mně. Pak už jsme vyrazili.

Nejdřív lesem dolů. Jak ta cesta byla otrěsná dokumentuji na tom, že i Tomáš sesedl a šel pěšky. Na chvíli jsme zastavili u

chaty, kde byli turisté, vyměnili si s nimi několik pozdravných pokřiků a pokračovali dolů.

Za chvíli jsme se ocitli na silnici. Ta, jak již víte z minulých zpráv, je sice z kopce, ale po chvíli se mění v cestu lesní. Dále jsme pokračovali po červené turistické značce až k restauraci s přívozem. Tady byly trošku problémy. Ona červená značka se tu kousek šplhá po skále. První jde Tomáš. Za ním já. Překonali jsme celý masív takřka bez problémů a za překážkou jsme čekali na ostatní. Čekáme a čekáme a pořád nic. A přeci, támhle někdo přichází. Není to Pavla? Je to Pavla. A zase nic. Navrhnul jsem, že těm nebožákům půjdeme pomoci, ale Tomáš mě zarazil, že to nepůjde, protože se tam prostě dva k jednomu kolu nevejdeme. A pak přicházejí tři zbývající současně. Na otázku, jestli se něco stalo, odpovídají vyhybavě. Teprve až večer, když jsme se ukládali ke spánku z nich vylezlo, že při přelézání skály Žabža spadla dolů. Teď však o tom nevím.

Pokračujeme. Ještě pořád jedeme po červené, ale už je to lepší. Po chvíli jsme dojeli do Javorníka k letnímu sídlu Pavly. Zastavujeme za účelem občerstvení a prohození několika vět s jejími rodiči. Její táta byl doslova unesen tím, co viděl na našich kolech jako výbavu. Zvlášť ho zaujal praporec a malé individuální praporky.

Jedeme dál. Svítí sluníčko, je asi 15°C. Nejbližší místo, kudy projedem, jsou Čerčany. Potom Poříčí n.S. a pak Benešov. Ovšem to by bylo moc jednoduché. Vzhledem k tomu, že jsem teď po odstoupení Honzy navigátor já, musí určitě přijít nějaký kopec sandy.

A skutečně. V Poříčí n.S. jsme se rozhodli, podotýkám téměř kolektivně i přes varování Pavly, která to tu zná, pro pokračování po červené turistické značce. Pro ty, kteří nejsou zcela sběhlí v turistickém značení uvádím, že červená znamená největší obtížnost.

A už po ní jedeme. Začíná to dobře. Jedeme po silnici, potom po cestě. Jedu v čele, za mnou Tomáš. Potřebuji přehodit převod na nejlehčí, protože jedeme kousek do kopce. Zabral jsem za páčku. V tom to kdesi dole vzadu zarachotilo a moje kolo zůstalo stát na místě. Ani jsem nepátral po příčině. Rovnou jsem sesedl a podíval se, jak moc je přehazovačka, která vletěla do drátů, poškozena.

Svítlí slunce, je teplo. Dopadlo to hůř, než jsem čekal. Přehazovačka je potrhaná, zohýbaná a rozpadlá. Naštěstí jsem zůstal stát téměř okamžitě, takže součástky, které se z ní vysypaly, leží téměř těsně za zadním kolem. Přijíždějí ostatní. S Tomášem se pokoušíme závadu odstranit. Marně. Dva šrouby, které drží přehazovačku pohromadě, mají servané závity. Ale nevadí. Jsme muži činu. Jdeme vyžebrať nějaké šrouby do nedalekého domu. Ostatní, především dívčí část výpravy, se ukládá na trávu a sluní se.

Já s Tomášem jsme šli s místním usedlíkem do jeho garáže a tam jsme po chvilce hledání našli žádané. Pak jsme rozebrali skoro celou mou zadní část... ne, takhle by to nešlo... Pak jsme rozebrali skoro celou zadní část mého přibližovala, vyjmuli trosky přehazovačky a začali s rekonstrukcí.

Asi po hodině, po několika dílčích neúspěších, třeba kdy jsme mou vinou nasadili obráceně řetěz, se nám to podařilo. Tedy jed'měž!

Cesta je pořád ještě dobrá. Pravda, nyní je její povrch sypaný šterkem, ale pořád je to dobré. Nicméně za chvíli se situace mění. Mizí šterkový povrch a dochází ke zúžení. Jízda je už nemožná. Pěšinu tvoří kořeny, větve, klacky, nějaká tráva, hlína a jiný zmatek. Stále svítí sluníčko a je pěkně.

Z ničeho nic se před námi objevuje několik chat a volejbalové hřiště. Čekáme na ostatní. Postupně přicházejí a ztěžka a unaveně dosedají na vše, co je poblíž. Chybí ještě Jura. Najednou slyšíme podivné zvuky. Okolo nás projel na svém burácejícím jednohrbu místní hajný a zmizel v roští. Přichází vyjevený Jura. Chvilí jsme se tímto jevem zaobírali a pak se vydali dál.

Vstávat, jedeme! Nebo vlastně jdeme... Stále je pěkně. Po několika metrech se zase ztrácíme v porostu. Jdeme přes betonový můstek a cesta se zase mění. Je úzká, měkká a táhne se pořád podle Konopišťského potoka. Tomáš si začal stěžovat, že mu nějak „netáhne“ kolo. V praxi to znamenalo. Že ač se hodně snaží, pořád to nějak nejede.

Zastavil jsme a pořádně se na jeho přibližovala podívali. Ano, je to jasné. Hnulo se mu zadní kolo a dře o vidlici. Musí se povolit, znovu usadit a utáhnout. Díky tomu jsme odhalili další chybu. Řemínek, který má za úkol držet kapsu za vidlici se oddělil od kapsy. Ale to je celkem nepodstatné.

Montáž proběhla rychle a hladce. Pravda, Tomáš vyvinul takové úsilí, že zlomil klíč, ale to nic. Teď nasedl a chce zkusit jak se to povedlo opravit. V cestě leží asi tak sedmdesátiletý strom. Je třeba se mu vyhnout. Nevím jak to přišlo, ale najednou Tomáš leží napůl na tom stromě a na zemi, částečně na zbytku pařezu a je přikryt svým dvoukolovým miláčkem.

Kousek dál si hrají nějací pionýři, či co. Běhají do strašného kopce, po jehož úpatí se vine naše cesta. Mají zajímavé hry...

Jdeme. Bohužel jet se nedá. Pěšina má sice slušný povrch, vede i po rovině, ale leží přes ní stromy. Chviléma si hrajeme na špeditéry a přenášíme značný kus cesty jedno kolo za druhým. Pak to chvíli zase jde. Ale teď... Začínám chápat proč je značka červená. Pěšina vede po úbočí velkého a prudkého kopce, asi tak 2 metry nad vodní hladinou potoka. No, co budu vykládat. Náklon cesty od 10 do 45°, chviléma jsou v cestě balvany, pak zase stromy a nejhorší - kořenový val, který je obrovský a táhne se přes cestu až k vodní hladině. Ještě pořád svítí sluníčko a je teplo.

Jdu první. Po chvilce jsem se zastavil a ohlédl. Právě v tu chvíli překonávala Henrieta zmíněné kořeny. Najednou odhodila kolo ke stromu, nějak se otočila a pozvolna se po kořenech sešoupla do potoka. Naštěstí tam bylo mělko a ona zůstala stát. Takže má mokré „jen“ boty a ponožky. Čekáme až provede odvodňovací opatření.

Na začátku tohoto šílenství jsme si na rozcestníku přečetli, že na Konopiště je to 9,5 km. Teď odhadujeme, že jsme asi 2 - 3km od cíle. Chtělo by to oběd. Půjdeme dál

Po nějaké době jsme se dostali na silnici. Ale červená pokračuje zas někam do lesa. Nevadí, jdeme po ní. Kromě jednoho padlého stromu a nějakých schodů v přírodní formě nebylo v cestě nic zvláštního.

Vyloupli jsme se na parkovišti u Konopiště. Tady převzala iniciativu Pavla. Zavedla nás do hospody. Při příjezdu k tomuto zařízení budíme značný rozruch. Ale už sedíme u stolu a nevěnujeme tomu pozornost.

Obsluha je celkem rychlá, a už cpeme jídlo do hlavy pod tlakem. Bylo toho hodně a docela slušné. Teď přichází ke slovu bankéř Henrieta...

A handwritten list of numbers on a piece of paper. The numbers are arranged in a column and separated by horizontal lines. From top to bottom, the numbers are: 11,20; 8,60; 6,80; 3,30; 10,60; 39,—; 37,20; and 116,50. The numbers are written in blue ink.

Handwritten notes and symbols on a piece of paper. The notes are written in blue ink and include: "R=H", "K=H", "Amed - /", "L - HHHH", "gulon. p. HHHH", and "KSU - HHHH". There are also some vertical lines and a small "v" at the top left.

Venku je pořád hezky, svítí sluníčko. Jdeme ven. Nasedáme a kousek jedeme. Tady! Tady je to jediné správné místo pro náš odpočinek. Opřeli jsme kola kde se dalo a zalehli do trávy.

Asi po půl hodině jsme se nad mapou radili kudy dál. Když mi Honza ráno předával mapu, zapíchl prst kousek od Sedlčan a řekl, že tam je další nocleh. Tam k tomu místu směřujeme. Dál tedy musíme přes Václavice, Chrástřany, Soběšovice, Oušnice, Mlékovice, do Jablonné.

Jak bylo naplánováno, tak se také jelo. Pořád za svitu slunce, tepla a dobré nálady. A to až do Jablonné. Tady nastal zásadní zvrat. Do Jablonné se jede z dlouhého svahu, ale vesnice je postavena v protisvahu. Setrvačností vyjíždím kam až to jde a sesedám. Musím se podívat do mapy kudy dál... Aha, tak tudy ne. Silnice, po které jedeme končí v přehradě. Seznámil jsem s tím ostatní a zároveň nadnesl řešení, že se vrátíme na křižovatku a pojedeme na jih. Nikdo neprotestuje. Podle palubního chronometru je 17:45. Času je tedy dost. Otáčíme a jedeme zpátky.

Přede mnou jede Žabža, jaké je pořadí za mnou nevím. Opírám se do pedálů, protože to tady mají do kopce. Dá to moc práce a jde to velmi pomalu. Naštěstí jsem se dostal na horizont a rozhodl se sesednout. Už se mi prostě nechce. Ohlížím se... Jsem tu

sám. Žabža je už asi na křižovatce a ostatní ještě nejsou v dohledu. Pomalu se šourám směrem ke křižovatce.

Za dlouhou chvíli se na horizontu objevují ostatní. Jdou hodně pomalu a Pavla kulhá. Už dopoledne si stěžovala na to, že jí bolí koleno. To bude asi příčina. Čekám na ně. Přiblížili se. Na Pavlině koleně rozeznávám nějaké tmavé věci. Asi se umazala. Jsou ještě blíž. To je nějaká divná špína. Už jsou u mě. Není to špína, je to krev. Ó kolik výhod!! Ještě pořád svítí sluníčko, ale začalo se ochlazovat. Na křižovatce stojí nějaký dům. Dojdeme tam a požádáme o trochu vody, aby si mohla Pavla vymýt ránu...

Už jsme tady. Zazvonili jsme. Otevřela nám paní. Nebylo třeba dlouhého vysvětlování. Hned pozvala Pavlu dál a pak uvnitř cosi podnikaly. Ještě šla dovnitř Henrieta pod záminkou, že jde naplnit láhev vodou na cestu. Jura začal cosi šachovat se svým zadním kolem. Začínám mít dojem, že do cíle dnešní etapy nedojedem.

Jura dokončil opravu, přišla i Henrieta s Pavlou. Do Sedlčan je to asi 20 km. Při pohledu kolem sebe zjišťuji, že každý již touží po noclehu. Musíme vymyslet co teď.

Chvíli jsme se dohadovali nad mapou. Pak Jura i přes naše protesty znovu zazvonil a zeptal se té paní, kde by se dalo spát. Doporučila nám, abychom dojeli do Rabyně, kde je hotel. Ve mně právě dohasly poslední zbytky naděje, že bychom dojeli do Sedlčan.

Nasedáme a jedeme opačným směrem. Je 18:30. Slunce už zapadlo, zima je pořád dotěrnější. Vyšli jsme na nějaký kopec a pustili se směrem na Rabyň. Jedeme z kopce. Pouštím svému oři uzdu a odmítám brzdit. Rozsvítíl jsem světla. Ale co je to támhle?! Na silnici sedí zajíc! Zcela nevzrušeně kouká, jak se k němu blížím. Co teď? Za ním je zatáčka. Do protisměru nemůžu. Brzdy. Trvá notnou chvíli, než se dostavila reakce. Tak kudy? Když ho budu chtít objet zleva, může se stát, že bude chtít pokračovat v započaté cestě a to by mohlo znamenat střet. Když se ho budu snažit objet zprava, může ho napadnout, že se vrátí. Pak by nastalo totéž. Neustále držím brzdy. Naštěstí se situace vyřešila sama. Zajíc se otočil a ležérně odskočil do lesa. Ale i tak jsem musel uhnout kus doleva. Tím jsem se dostal asi do prostředka silnice. Naštěstí nic nejede. Pouštím brzdy a vracím se k pravému kraji silnice.

Za chvíli zastavuji. Dosáhli jsme cíle. Hotel Rabyně. Dojeli ostatní. Sjíždím ke vchodu. Nevěřím vlastní očím. U vchodu

je cedule a na ní nápis „VSTUP POUZE NA PLES“. No výborně. Tady v okolí jiná možnost noclehu není! Po dohodě s Jurou jsme nasedli a jeli se podívat, jestli je průjezdná hráz přehrady.

Dojeli jsme tam a zdálo se, že průjezdná je. Vrátili jsme se k hotelu. Ostatní zatím nelenili. Henrieta použila svůj osobní šarm a ženskou vtíravost a nějak vymohla, že nám dají najíst a že u správce budeme moci nechat kola a že 21:00 nám řeknou, zda mají pro nás ubytovací kapacitu. To první - výborně, to druhé - skvěle, to třetí nevidím dobře. Když uvážím kolik přijelo lidí a kolik řidičů se určitě napije a bude chtít tady nocovat...

Ale situace se zase vyřešila sama. Po večeři,

ve slíbený čas přišel správce a ptal se nás, jak s tím uložením kol. svěřil jsem mu naši obavu. V podstatě nám potvrdil, že uvažujeme správně. Chvilku váhal a potom nás vyzval, abychom ho následovali. Došli jsme k domu se dvěma plechovými garážemi. Jednu z nich nám otevřel a vpustil nás dovnitř. „Vezměte si všechny věci na spaní!“ zavelel nám. Pak nás zavedl do přistavku onoho domu. Vybavení: 1 postel, 2 rozkládací křesla, malá skříňka, na podlaze koberec, na okně záclona a závěs, totéž na prosklených dveřích. Kromě toho peřiny a polštáře. No skvělé! Ještě se ptal v kolik budeme chtít vzbudit. Řekli jsme, že v osm. Pak odešel. Připravili jsme ležení. Všichni jsme byli už od pohledu silně unaveni a neochotni cokoliv podnikat. Jura s Tomem ještě došli pro nějaké pití a flašku pro správce za ubytování. Henrieta jim neprozřetelně svěřila částku 200 Kčs z našeho rozpočtu. Když se vrátili, přinesli krabici a v ní spoustu lahví.

nich počkat dokud nepřestane pršet. Po delším váhání jsme přijali.

Kolem jedenácté už jenom mží. Jedeme! Nejprve dolů na hráz. To by nám celkem šlo. Tam, v budce ČSAD jsme posvačili. I tohle by nám šlo. A jedeme dál. A to už začalo drhnout. Za hrází je strašný kopec do Slap n.Vlt. Ten jsme zdolali pěšmo. A pak dlouhým prudkým skopcem do Štěchovic. A pak dlouhou rovnou nezajímavou silnicí až na Zbraslav.

Dostali jsme chuť na jídlo. Dobře. V pojízdném trezoru je ještě něco peněz, tak ať to utratíme. Jedeme přes Zbraslavské náměstí k hospodě. Zavřeno. Hmm, co teď? Řešení zase přišlo samo. Tentokrát v podobě nějakého zedníka, který nás poslal do hospody „V Přístavišti“, nebo tak nějak. Jedeme tam.

Uvítal nás prázdný lokál nevalné úrovně. Poobědvali jsme. V banku zbylo pár drobných. Rozhodli jsme se všechno utratit. Nasedli jsme a pokračovali do úplného cíle.

Vydali jsme se Břežanským údolím na Dolní Břežany. Přestože jsme putovali na Dolní Břežany, jeli jsme do kopce. To jsou ty paradoxy. Pavla, která vzhledem ke svému zranění nebyla schopna se pohybovat vlastní silou, šla pěšky. Jura, aby jí ušetřil námahu, chytil její kolo a jel s ním vzhůru. Zezadu to vypadalo zajímavě. Jura, jedoucí na svém kole, jednou rukou drží za představec kolo bez posádky opatřené červeným zdravotnickým křížem (to proto, že Pavla jela jako zdravotník výpravy).

Rozhodl jsem se, že také půjdu pěšky. Jednak proto, aby Pavla nezůstala sama a jednak proto, že se mi jet nahoru prostě nechce. Je zvláštní, že tenhle kopec, když se jede dolů, není tak dlouhý, jako když se jde nahoru.

Došli jsme do Břežan. Chvilku jsme odpočívali a potom zdolali zbytek cesty v sedle. Pokračujeme přes Vestec, Hrnčíře a Šeberov. Zde jsme najeli na dálnici a v odstavném pruhu jeli do centra. Sčítáme. Do současné chvíle se vyskytly 3 poruchy - já, Tomáš a Jura. 4 pády - Žabža, Henrieta, Tomáš a Pavla. To není špatná bilance. To jsme to v pohodě zvládli. Ovšem tou dobou jsem netušil, že nastane ještě chvilka pro milovníky dramát.

Jízda v odstavném pruhu s sebou nese několik úskalí. Jedno z nich jsou odbočky z dálnice. Na každé z nich musíme dát důrazně najevo, že nebudeme odbočovat. K jedné takové se blížíme. Celou cestu po dálnici uzavírám skupinu. Předě mnou jede Henrieta. Levou rukou ukazují, že hodláme pokračovat rovně po dálnici. Za

sebou slyším auto, které právě podřazuje na nižší stupeň. Mrknul jsem dozadu, jak je daleko. Nějakých 10 - 15 metrů. Dobrý. Pohledem se vracím na cestu a strnul jsem. Levou rukou ještě pořád ukazuju změnu směru. Moje přední kolo je na úrovni přední části kapes na kole Henriety. Bleskově vracím ruku na řídká. Ve stejném okamžiku udělala Henrieta myšku doprava. Tím zachytila moje přední kolo a pak už to šlo poměrně rychle. Ani se nepokouším nějak rovnat následky nárazu. Jediné, co mi blesklo hlavou je VYSTOUPIT!!! Nebude to snadné, protože původce kolize je moc blízko a mohlo by se stát, že pokud nepadne následkem nárazu, mohl bych dovršit dílo zkázy já tím, že bych do ní narazil tělem. Moje kolo má značný náklon a blíží se ke svodidlům. Odhazuji řídká a odkopávám pravý pedál. A co to auto? Snad se mu podaří zabrzdit. Už nakročuji. Jo, bude to dobrý. NEBUDE! Někde jsem se zachytil za nohu. Celkem slušná síla mění směr mého pohybu. Nejdříve narážím bokem do svého vlastního kola, potom do svodidla a další nepochopitelná síla mě přehodila přes něj. Slyším rachot, jako kdyby se stěhovalo železářství. To se moje kolo dotklo vozovky. Naštěstí mě to něco pustilo a tak dokončuji let několika skoro koordinovanými kotrmelci v trávě a hlíně. Hluk utichá, za chvíli je po všem. Bleskově vstávám a škrábu se zpět ke svodidlu a přes něj na silnici. Velmi rychle chytám svého ležícího oře a odhazuji jej ke svodidlům a sám jej následuji. Auto, které jelo za námi skutečně zastavilo. To byla klika. Opírám se o svodidlo. A už je to tady. Rány, které jsem utržil při pádu se začínají ozývat. Velmi intenzivně cítím nesrovnalosti na levém lokti. Silnější je však signál z pravého kolena. Dál se něco děje na pravém stehně. Pomalu se mi vrací síly. Prohlížím kolo. Spadlý řetěz. Ostatní je v pořádku. Aspoň že tak. Pokouším se nasednout. Teprve teď vidím, že ostatní zastavili za odbočkou. Henrieta zastavila u svodidla v odbočce. Aspoň že nepadla. Druhý pokus o nasednutí dopadl úspěšně. Pokus o šlapání? No, velmi nic moc, ale půjde to. Dojíždím k ostatním. Zjišťuji, že mi chybí podstatná část sil. Ostatní nasedají a celá skupina se dává do pohybu. Přitočil se ke mně Tomáš a teď jedeme spolu. Velmi zvolna se dostávám do normálu.

A to už jsme na Pražského povstání a blížíme se k hotelu Fórum. Teď už je to dobrý. Ocitáme se na I.P.Pavlova. Skupinu vede Jura. Stojíme. Je červená. Řekl jsem mu, že z magistrály

sjedeme U Bulhara. Jedeme. Muzeum, křižovatka U Bulhara. Jura jede rovně. Co blbne? Sjeli jsme až na Sokolovské. Stavím se do čela a jedeme. Bílá Labuť, Petrské náměstí, Soukenická. Zajíždíme do průjezdu. Všichni až na Žabžu. Tu musíme doprovodit na Náměstí republiky, kde na ni čeká máma s autem.

Vzal jsem jí kolo pod záminkou zdvořilosti a celý zbytek cesty jsem se o něj opíral. Žabžu jsme předali a vrátili se do Soukenické. Odstrojili jsme kola, uklidili je a šli nahoru na svačinku.

Tak takhle skončila výprava nazvaná Otevírání cest .
Příští výprava bude na Velikonoce 13. - 16. 4. 1990

Groj.	16.00
K.	6.00
S.	2.60
Pops.	10.50
Sos.	10.50
Mac.	9.20
	51.-
	<u>59.20</u>

oběd na Zbraslavi

VYKLAD	- 650.-
Piatok	- 94.-
Novec	- 10.-
SPOLE:	SOBOTA:
	104.-
OBED	- 118.50
VEČERA	- 124.-
NOCLOVAH	- 203.-
spolu:	<u>448.50</u>
NEDELA:	
OBED:	60.-
ZBYTOK	<u>45.-</u>
	105.-

vyúčtování list společného banku